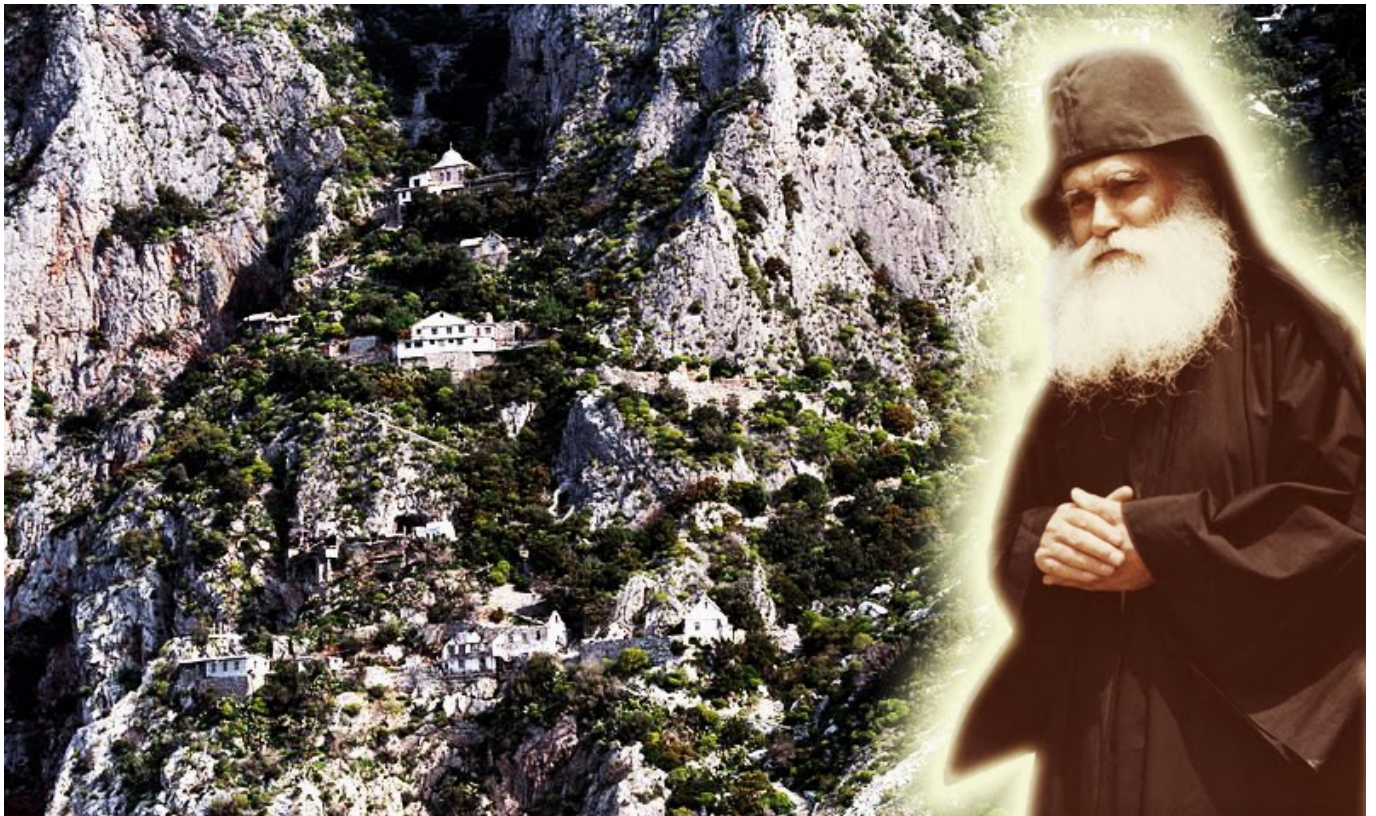
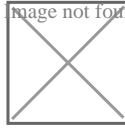

Αν θες να γλιτώσεις, φύγε... αν θέλεις να αγιάσεις, μείνε!

[Γενικά](#) / [Άγιον Όρος](#) / [Γέρ. Εφραίμ Κατουνακιώτης](#) / [Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

image not found or type unknown

Το 1933 ο περίφημος γέροντας Εφραίμ ο Κατουνακιώτης σε ηλικία 21 ετών πήρε την μεγάλη απόφαση της ζωής του να εγκαταλείψει τον κόσμο και να γίνει μοναχός στο άγιο Όρος.

Έχοντας σαν οδηγό του την ανεπιφύλακτη πίστη και εμπιστοσύνη του στο Θεό έφτασε σε μια από τις πιο απομακρυσμένες και απaráκλητες περιοχές του Άθωνα, τα Καυσοκαλύβια. Εκεί η πρόνοια του Θεού τον οδήγησε στο ασκητικό Ησυχαστήριο του Οσίου Εφραίμ του Σύρου. Εκεί ζούσανε τρεις γέροντες, πολύ αυστηροί και τραχείς, κατά γενική ομολογία.

Έζησε κοντά τους με πολύ υπακοή, ταπείνωση και... υπομονή. Και τονίζουμε την υπομονή διότι οι γέροντες του (τους οποίους όλους γηροκόμησε και φρόντισε

μέχρι την τελευταία τους πνοή), ήταν πάρα πολύ αυστηροί μαζί του. Του συμπεριφέρονταν απάνθρωπα. Το όνομά του δεν το άκουσε ποτέ να το λένε, παρά τον αποκαλούσαν πάντα με τα χειρότερα λόγια και πολλές φορές έφταναν και να τον χτυπούν.

Μια μέρα σαν άνθρωπος λύγισε και αγανακτισμένος πήρε την απόφαση να φύγει. Διστάζοντας όμως να εμπιστευτεί τον λογισμό του, σκέφτηκε να πάει πρώτα να τον εξομολογηθεί σε έναν πνευματικό στην Ιερά Μονή της Σιμωνόπετρας.

Με ειλικρίνεια εξέθεσε στον πνευματικό του όλη την αλήθεια και περιέγραψε τα γεγονότα. Αφού λοιπόν εξέθεσε όλα του τα δεινά που υφίστατο κοντά σε αυτούς τους ανθρώπους στο τέλος είπε: «Πάτερ δώσ' μου ευλογία να φύγω να γλιτώσω...». Ο διακριτικός πνευματικός αφού σκέφτηκε για λίγο του απάντησε: «Πάτερ Εφραίμ, αν θες να γλιτώσεις, φύγε, αν θέλεις να αγιάσεις μείνε... σκέψου και αποφάσισε». Ο Γέροντας Εφραίμ σκέφτηκε... και έμεινε....

Πέρασαν έτσι 45 ολόκληρα χρόνια. Ο τελευταίος από τους γέροντές του ο π. Νικηφόρος, ήταν ο χειρότερος απ' όλους... Μάλιστα τα τελευταία χρόνια αρρώστησε και έγινε ακόμα πιο δύστροπος και επιθετικός. Ο π. Εφραίμ, πιστός στην απόφασή του -γιατί αυτή είναι η λεβεντιά στη ζωή, να έχεις το θάρρος να την αντιμετωπίζεις και να σηκώνεις τον Σταυρό που σου οικονομήσε για τη σωτηρία σου η πρόνοια του Θεού- υπέμενε τα πάντα σαν νέος Ιώβ.

Το 1973 όταν κατάκοιτος πια ο γέροντας Νικηφόρος ψυχορραγούσε, ο π. Εφραίμ νύχτα και ημέρα καθόταν στο προσκέφαλό του και τον υπηρετούσε, ενώ συνέχισε να δέχεται «βροχή» τις ύβρεις και τις ταπεινώσεις.

Λίγο πριν το τέλος ο π. Νικηφόρος του είπε: «Σήκωσέ με. Σκύψε να σου πω...» Ο π. Εφραίμ πέρασε το χέρι του πίσω από την πλάτη του κατάκοιτου γέροντά του και έσκυψε το κεφάλι. Ξαφνικά το πρόσωπο του π. Νικηφόρου αλλοιώθηκε, έχασε την τραχύτητά του και πήρε την πιο ιλαρή έκφραση που μπορούσε να έχει ανθρώπινο πρόσωπο. Με όση δύναμη μπορούσε να επιστρατεύσει ο γέροντας άρπαξε το χέρι του π. Εφραίμ και του είπε: «Παιδί μου, εσύ δεν είσαι άνθρωπος, είσαι άγγελος... ευλόγησον...» του φίλησε το χέρι και ξεψύχησε στην αγκαλιά του...

Ανάμνηση του π. Διονυσίου Ανθόπουλου,

από διήγηση του γέροντος Αθανασίου Σιμωνοπετρίτου,

στην αδελφότητα της Ιεράς Μονής Παναγίας Δοβρά.

Πηγή: imverias.blogspot.gr